

*Nem ébresztelek fel, gondoltam.
Jobb lesz így, mint kint, a valóság,
átalszod magad oda, s vissza: nem.*

Anyám tanítása

ÖREGEMBER-SZONETT

Anyám tanítása ott van
mindenik mozdulatomban.
Ott a szememben,
mikor is zajokra rebben.

Mindegyre őrzöm,
még itt a földön,
küzdök is véle,
harcolok érte,

csak a szemére,
arra ne kéne
sohase gondolnom,

ahogyan félve
pillant a nővérré:
s nézem telefonon.

Szabolcsi Viktória

Szkafander

Toronyházak vagyunk.
Éjszakára lekapcsoljuk a villanyt,
ne repüljenek belénk a madarak.
Lehúzzuk a fejünkről az üvegfalat,
a vákuum kiszippantja tüdőnkből
a levegőt. Mielőtt a testnedvek
az alacsony nyomáson felforrnak.
Mielőtt a mínusz kétszáz fokban
megfagyunk. Végigvesszük,
honnan jöttünk, hová megyünk.
Felhőnek néz minket a Föld.
Ez lesz az utolsó kép.

Kék üveggolyó, fehér viharok.
Aztán a mozdulat vége.
Ahogy a nyelv hegye
elengedi a hangot.
Ahogy a köröm érinti
a talajt a *grand jeté* előtt.
Ahogy elrugaszkodáskor
becsukjuk a szemünket.
Ahogy a bevásárlókocsi
megpihen, amikor egy kéz
kiveszi a szívét,
és zsebre teszi.

Lidérc

A bőr alatt csináltam neked helyet.
A szúrások nyoma, mint mellbimbók
egy állat csupasz hasán. Kicsíráznak a neszek,
mindegyikből a te hangod indázik szét,
bújjik a velőüregekbe, hiányod húzza
feszésre a léghólyagok vitorláit.
A lyukak reggelre behegednek.
Minden este újrafúrom őket.
A hideg fuvolázik rajtuk.

Tapogatom magam. Üres vagyok,
csak az összegyűrt lepedő
vés belém ráncokat.
Aztán egyik reggel az ujjak lágy
duzzanatba ütköznek.
Te leszel az, akinek a rúgásait
egy életen át csitítják bordáim.
Mint lágy héjú tojásba, beléd
simogatom a melegem.

Lúdbőr

Tóba hullt tárgy az érintés.
A süllyedés csigalépcsőjén
végigért napszemüveg.
Algával benőtt kulcs,
ismételgeti az utcád nevét.
Mert a bőr emlékei
élesebbek, mint a szemé.
Körző leszúrt szára
minden anyajegyem.
Ha átúszik a mélyben egy hal,
a tó egyre növekvő sugárban
lúdbőrözni kezd.

Mint kagylót, felfeszíteni a bőrt.
Elvágni az emlékezés záróizmait.
Csillogó hús omlik a késre,
ernyed a híguló lében.
Egy tálca a tiszta szikéknek,
egy a véreseknek. A szívverés
szaggatott vonal.
Amikor utoljára láttalak,
ujjaiddal végigszámoltad
az anyajegyeim.

Horváth Imre Olivér

Bihari módra

Egyik héten ő szedi a tormát,
busszal viszik ki a határba,
a novemberi fagyba kell mélyen
belehajolnia. Sajog a lába, háta,
dereka, csupán a sorvégen pihen.
Merevségét hóna alá dugja, korty
szeszért várja a céges traktort,
ne bánja a szelet. Így az izmai
sem tiltakoznak, majd műszak végén
tapogatja ropogósra fagyott térdét.